

На вулиці була зима – по-справжньому чарівна пора року. Усюди в повітрі витав приємний запах гарячого шоколаду та печива. Кав'ярні наповнювалися солодкими ароматами гарячих напоїв і були гарно прикрашені зовні, так і манячи відвідувачів. Дорослі заклопотано бігали магазинами, готуючись до зимових свят. Діти бавилися в сніжки й раділи початку зимових канікул.

А ось студенти в цей час мусили готуватися до іспитів і вирішувати, де їм краще провести Новий рік – у колі сім'ї чи з друзями.

Луї був студентом економічного університету. Поки інші студенти його віку поверталися додому, у хлопця зовсім не було такого бажання. Він знав, що в родинному маєтку за святковим столом розмова завжди зводиться лише до оцінок та навчання. Тому цього Різдва він вирішив побути наодинці з собою та книгами, які так обожнював. Зайшовши до кав'ярні й узявши гарячого чаю, хлопець попрямував до бібліотеки. Уже підходячи до будівлі, він відчув, як настрій помітно покращується. Сама думка про можливість нарешті відпочити від навчання та родичів неабияк його тішила. Увійшовши до бібліотеки, Луї вдихнув приємний аромат старих книг, а тіло огорнуло тепло приміщення. Знявши чорне пальто та знайшовши тихий куточок, де нікого не було, він узяв першу-ліпшу книгу з полиці й заглибився в читання.

Перегортаючи сторінку за сторінкою, хлопець і не помітив, як швидко минув час. На годиннику було 19:25. Підвівшись із крісла та поставивши книгу назад, юнак попрямував до виходу, намагаючись не потривожити інших відвідувачів. Повільно йдучи тротуаром і обережно ступаючи, щоб не підслизнутися, Луї прямував до своєї квартири, в якій мешкав після переїзду з батьківського маєтку. З рота виривалася пара від холодного повітря. Руки зігрівали теплі рукавички, а шию – в'язаний шарф, подарований подругою на день народження. Підіймаючись на потрібний поверх, Луї почав помічати дивні речі. Біля його дверей були сліди взуття та нерозтавший сніг.

– Дивно... – подумав він, адже гостей не чекав.

Замок був цілим, тож це означало, що нічого не зникло. А розмір слідів підказував: найімовірніше, непроханим гостем був чоловік. Постоявши кілька хвилин у роздумах, Луї вирішив не заціклюватися на цьому й зайти до квартири.

Щойно він переступив поріг, його погляд упав на конверт, що лежав на підлозі. Відправником значився голова читацького клубу, а отримувачем – сам Луї. Очевидно, незнайомиць, зрозумівши, що вдома нікого немає, просто проштовхнув лист під двері. Відкривши конверт і діставши списаний аркуш, Луї почав читати. У листі йшлося про неймовірну подорож до Сполучених Штатів. Луї вже бував в Америці, тож сама мандрівка навряд чи могла його вразити. Але думка про бібліотеку, яка була втричі більшою за ту, до якої він ходив щодня, наповнила його щирим захопленням.

Любов до книг з'явилася в нього ще з дитинства: спочатку його змушували читати, а згодом уже не могли відірвати від цієї пристрасті. Іноді ця любов навіть лякала хлопця – він не знав, чи зможе колись полюбити живу людину так само, як вигаданих персонажів. Та зараз це було неважливо.

Луї вирішив погодитися й, не гаючи часу, почав збирати валізи.